

Şairin Gözyaşı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Mart 2025

Hüzün çökkün omzunda göğün aşk ise tapınağı yüreğin manidar şarkılardan damlayan nakaratın d/ ağladığı kadar ıssızlığın kubbesinde saklı şairin yüz ölçümü kim bilir kaç şiirdir: rahmeti biçen kalemin nidalarından arda kalan sözcüklerin b/ağlanmış basireti kim bilir kaç yemine denk düşer ve ansızın şakırdayan yağmurun ıslak nefesinde baş verir tomurcuklar.

Gündür dalgın gündür yorgun
Müptelası göğün,
Devasa kanatlarında Anka kuşunun
İçilesi huşu
İdrak edilesi huzurun ses kaydı saklıdır
Doğanın teninde kayan nem gibi
Nami almış yürümüş hüzünlü şairin
Kismetine düşen talibi kaç şiirse artık
Temas ettiği kalemin ucundan dökülen yaşı
Sadece okuyucudur silen.

Siren seslerinde kaygılı bir ömür
Siması tanıdık bilinmezin yüzü suyu hürmetine
Allah rızası için de düştü mü yola

Beti benzi sararan bulutun nispetinde
Tatar da tatar şair
Evreni müptelası olduğu göğün
Eşlik eden nameleri
Geçkindir şarkılar
Geç kalmış olsa ne ki şair?
Geçimsiz ruhlardan firar eden
Gölgeleri didikler hallaç gibi
Nakşeder günü
Nükseder hüznü
Yaralıdır sevdiği kadar da gönlü

İtirazı yoktur kadere
Oysaki namlunun ucunda bitiminde
İsyanı zalime
Zulmün tefe koyduğu yüreği delik deşik bir süzgeç misali
Arındığı günahlardan
Yâd edilesi anılardan
Alıp da başını gidemediği diyarlardan
Duyulur sesi
Bilinmezdir rücu eden
Şairin yanan tabanları
Esaretinde duyguların
Sönen ferî yüreğinin
Ansızın çakan şimşek gibi
Hızına yetişilemez varlığının

Açtığı bir kayıttır her şiir
Nemalandığı ölüm beynamaz rüzgâr
Nasıl ki fısıldar adını
Adını koyamadığı duyguları serer
Yüreğine yorgan misali gerer
Sözcükleri bir yay gibi esner
Bazen daralır içi
Darboğazında yaşamın hemhal olduğu kadar
Kaderi benimser ve içer ve siner
Sandığı sanmadığı ne varsa saklıdır
Sandığında ve ruhundaki peçe karanın izinde
Karanlığın yaftalarını solur

Muğlak gölgelerin devindiği o çember

Merkez-kaç kuvveti duyguların
Şair yoğurur yorgun yüreğini
Yağmalanmış benlik
Ezkaza enkaza dönüşmüş sureti
Sevecendir gülümsemesi şairin
Yaşlarını ise içine akıtır
Aktır alını ve teni ve tını
Aldatılara kanar aldatmadığı kadar insanları
İnsan kalmanın kitabını yazar
Her kalemi eline aldığında genzi yanar
Yazmadığında söner neşesi

İfrittir kimi insan
İfası zor
İsyanı bastırır şair içindeki kırbacı
Sorar ruhuna
Serilir yatağına
Dalar gözleri semanın boşluğuna
Ve ç/ağlar
Her rüya bir armağandır
Yaşamaksa fermanı kaderin
Yasında saklı bir nüans iken dedikleri
Demediğinde çatılır kaşları

Yitik bir metafor
Belki de kayıp bir izlek
Ve kaygı eşiğinde salınır
Araf'ta kaldığı kadar sözcüklerden alınır
Al yazması
Kırçıl gömleği
Saçına yağın karı dahi sever
Yağdıran rahmeti ve bereketi
Nasıl da içine çeker
Ve şükrettiği kadar erer huzura

Perçeminde saklı bir dua
Ne de olsa imandır gücünü aldığı

Aldırmaz sansa da insanlar
Adeta bir radardır şair
Taradığı taramadığı ne varsa gelir bulur
Geçimsiz addedilen bir varlıktır belki de
Ve yeniden hayat bulur yazdığı her şiirde
Bir romans ise gün
Romen rakamları ile avunur
Biçtiği yüreğin nesridir yazdıkları
İçtiği kadar sevgiyi salınır
Bir ileri bir geri

Aldatılmışlığın kabından taşar ansızın
Ar bildiği her duygudur onun tek ilacı
Elbet saklı iken Rabbin izniyle
Gelir geçer acıları
Gelip de geçendir şair
Yettiği kadar ömür
Mademki büyük yerden emir
Emre amade yaşar ve yazar ve sızar bir bir
Yüreğinden damlar
Yüreğinde saklı duaların nezdinde yaşar

Emre amade
Körünü körüne yazmadığı yaşamadığı aşikâr
Sadece kendi yolunda güttüğü duygular
Gümbürtüsü yüreğinin tüm evrende nam saldığı kadar